

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Jeg mener nu, der har været ganske mange med i denne debat og også partier, der ikke var med i forligskredsen, men jeg synes nok, at ved næste skridt må forligspartierne se hinanden i øjnene først, og så har jeg personlig ikke noget imod, at vi udvider kredsen. Der skal også varmes op til en ny, 4-årig aftale, og der er ikke patent på, hvem der skal være med i den. Jeg tror, alle partier vil blive indbudt til den, hvis de så også vil være med til at træffe alle former for beslutninger i den proces.

Jeg vil meget gerne gå ind for den åbne samtale og den fri dialog. Det ved jeg, at fru Margrete Auken også ved, så det tilsagn vil jeg gerne give. Men det er i første omgang forligspartiernes opgave at sætte sig sammen, og derefter er ingen udelukket fra at deltage i diskussionen.

Ester Larsen (V):

Jeg tror ikke, der er nogen her i Tinget, som sætter sig imod, at statens bygninger bliver løbende vedligeholdt, og hvis det drejer sig om at istandsætte Stærekassen udvendigt, ser jeg ikke noget problem i det.

Det, jeg gerne vil efterspørge, er, om ministeren er sindet at lave en indretning af Stærekassen fuldstændig uafhængigt af en helhedsløsning på hele Det Kgl. Teaters problem. Det er da ret afgørende, hvad teatret får at spille på ved siden af Stærekassen. Det må have stor, afgørende betydning for, hvad Stærekassen overhovedet skal bruges til, så denne snak i forligskredsen baserer sig da formentlig på en helhedsplan og ikke bare på løse fornemmelser.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Nu er der forhåbentlig ikke ret mange beslutninger, som vi træffer her, der kun baserer sig på løse fornemmelser, så derfor vil jeg gerne sige, at helhedsplanen naturligvis er vigtig, men der er også et tidsperspektiv, før der kan ligge en eller anden løsning på pladsproblemet på Det Kgl. Teater, også hvis man skulle beslutte sig for at bygge noget helt andet i et skuespilhus.

Derfor ser jeg Den Ny Scene og dermed Stærekassen som det sted, hvor det kongelige skuespil skal finde sted på kort sigt, og det har jeg som minister og ansvarlig for dette område et ansvar for kan foregå under rimelige forhold, så derfor kommer en indvendig renovering under en eller anden form også på tale, men den diskussion vil jeg naturligvis gerne have

med forligspartierne, så det ikke støder imod ønsket om at se det hele i en sammenhæng.

Jeg ønsker meget gerne at se det hele i en sammenhæng, men der er altså også nogle løsninger på det korte sigt, som Det Kgl. Teater skal have mulighed for at gennemføre, for at skuespillet ikke skal være helt tabt i den proces og i den ulykkelige situation, som vi står i i øjeblikket, og som jeg forstår, at forligspartierne generelt mener er ulykkelig.

Bertel Haarder (V):

Hvis vi skruer tiden et par måneder tilbage, havde vi en minister og en regering, som med alle midler forsøgte at true Borgerrepræsentationen til at acceptere projektet med Teaterfluglen, og det hed sig dengang: Hvis I ikke tager præcis det projekt, får I ingenting.

Nu taler kulturministeren helt åbent om, at selvfølgelig kan de 700 mio. kr. bruges til et andet projekt. På den baggrund vil jeg gerne spørge kulturministeren, om han vil tilstå sin brøde, iklæde sig sæk og aske over for Københavns Borgerrepræsentation og erkende, at det var bluff, bluff og atter bluff.

Kulturministeren (Ebbe Lundgaard):

Her kan jeg sige klart nej til hr. Bertel Haarder. Under ingen omstændigheder. Jeg har på intet tidspunkt forsøgt at true Københavns Borgerrepræsentation til noget som helst. Jeg har fastholdt det, der ligger soleklart i den aftale, som hr. Bertel Haarder sikkert kender, nemlig at det beløb, der var afsat til et skuespilhus, var afsat til netop det projekt.

Det beløb kan ikke anvendes til noget andet, før der tages en ny politisk beslutning om det. Derfor kunne jeg ikke love Københavns Borgerrepræsentation, at vi vil bygge noget andet. Nu er det altså også staten, der bygger. Det er ikke Borgerrepræsentationen, der skal bygge. De skal lave en planlovgivning, så vi kan komme til at bygge. Det har de vist sig lidt modvillige til i denne sag, og det har vi med beklagelse måttet tage til efterretning, og så er den sag ikke længere.

Jeg kunne berette meget, men det skal jeg næppe her, om min samtale med Borgerrepræsentationen og om de forskellige vinkler og begrundelser for, at vi er landet i denne situation. Det tilhører vist en anden diskussion, som jeg gerne tager. Der er for mig ingen grund til at iklæde mig sæk og aske, men sørgebånd i denne anledning bærer jeg gerne.